

AGRON BAJRAKTARI
JUNG
NOVELË

BOTIMET TOENA

Agron Bajraktari

Jung

novelë

BOTIMET TOENA

Tiranë, 2016

Botuese: Irena Toçi

Kryeredaktore: Sonila Kapo

Redaktore: Anrila Spahija

Korrektore: Majlinda Bami

Përkujdesja grafike dhe kopertina: Albana Kuraj Gega

ISBN 978-9928-205-32-2

© Autori & Botimet Toena

Të gjitha të drejtat janë të rezervuara. Nuk lejohet shumëfishimi i materialeve që përmban ky libër me asnjë mjet apo formë, as me fotokopje, as pjesërisht, pa lejen me shkrim të Botimeve Toena.

Botimet TOENA

Rr. "M. Gjollësja", K. Postare 1420, Tiranë

Tel.: + 355 4 22 40 116; 22 58 893

Fax: +355 4 22 40 117

E-mail: redaksia@toena.com.al

botimet.toena@gmail.com

[Http://www.toena.com.al](http://www.toena.com.al)

KREU I

Emri im është Jung. Origjina e këtij emri rrjedh pikërisht nga ajo që jeni duke menduar, nga psikiatri zviceran Karl G. Jung, i cili, sipas gojëdhënave të babait tim, arriti ta shpëtojë të gjallë nga lufta. Jung, thoshte babai, e kishte pranuar si një nga tetëdhjetë mijë pacientët e tij dhe, nëpërmjet shpjegimit të një ëndrre që im atë kishte parë, kishte qenë i aftë t'i shpëtonte jetën. Detajet e kësaj ndodhie më vijnë si të vakëta tani, por mbaj mend mamanë time, që në përpjekje për të shpjeguar kuriozitetin tim fëminor më thoshte se isha ngjizur sapo babai kishte ardhur nga lufta dhe që unë, siç edhe ai e thoshte me krenari, isha triumfi i jetës mbi vdekjen. Jam i sigurt që e ka pasur fjalën më shumë për vdekjen e tij sesa vdekjen në përgjithësi, por, si produkt i një betimi kur lufta kishte mbaruar, emri i djalit të tij do të ishte i njëjtë me emrin e atij që i kishte shpëtuar jetën. Pra ky jam unë, Jungu.

T'ju them të drejtën kam qenë përherë skeptik në lidhje me këtë histori. Jam natyrë dyshuese dhe

të tilla histori, të cilat në pamje të parë, shpeshherë dhe në të dytën, të japin një ndjesi misticizmi, më bëjnë të ndiej keqardhje për ata që i besojnë. Por përtej kësaj, kur kujtoj qëndrimin e babait teksa tregonte këtë ndodhi, shkëlqimin në sytë e tij, shpatullat e tërhequra mbrapa, që tregonin krenarinë ushtarake të cilën nuk e kishte harruar as pas tërë atyre viteve në pension, një pjesë e asaj gjëje që unë quaja iluzion prekte kuriozitetin për t'u futur më thellë në domethëniet e tij të vërteta.

Vitet kaluan dhe kurioziteti filloi të humbiste nën shtresat e interesave të reja. Ishte semestri i dytë që studioja për shkenca kompjuterike dhe, ngaqë semestri i parë kishte kaluar pa u ndier, më shumë si pasojë e entuziazmit për diçka të re sesa për një dashuri që vetëm shtohet, i dyti më gjeti të lodhur nga mënyra se si po shkonte ai interes.

Gjithë këtë punën e interesave që lindin dhe vdesin brenda një periudhe të shkurtër e shoh si ngjyrën e verdhë të gjetheve të vjeshtës. Është diçka mahnitëse, por pastaj vjeshta ikën për t'i lënë vendin dimrit, e pavarësisht pse përjetësia është një ide që e përçmoj, sepse asgjë nuk është aq e shumëllojshme sa të mbushë pafundësinë

me gjë tjetër veç mërzisë, ajo që unë dua është një verë e përjetshme. Por nëse gjethet e verdha do të zgjasnin për dy stinë, dashuria ime për to do të zgjaste dhe më pak. Jo çdo dashuri ka të bëjë me ditët apo vitet që zgjat. Me disa ndodh e kundërta, sa më pak orë, aq më intensive dashuria.

I tillë ishte dhe flirti im me shkencën. Më shijonte vetëdija që shkenca ishte arsyeja e zgjatjes së jetës së njeriut, mirëqenies së tij dhe të gjitha shpikjeve që përdornim çdo ditë, por ta studioje ishte diçka ndryshe. Ngaqë nuk ndihesha i plotësuar, interesi im kishte rënë pak nga pak drejt një indiference totale ndaj jetës universitare.

Lejomëni të them dhe këtë tjetrën, sepse jo i gjithë faji bie mbi shpatullat e mia. Pikësëpari, ideja të studioja këtë degë nuk ishte e tëra zgjidhja ime, sepse të gjithë familjarët më kishin motivuar drejt saj. Është diçka e çuditshme kjo puna e motivimit. Një zjarr ndizet brenda teje dhe ti mendon se është zjarri yt, por duhet të kalojë pakëz kohë të kuptosh se në fakt ai është zjarri i të gjithë njerëzve që kanë fryrë mbi ty. Është iluzion që kthehet në realitet të frikshëm, nëse nuk e kupton në kohë mashtrimin që i ke bërë vetes.

Atë ditë isha ulur në kafenenë time të preferuar. Qielli ishte i kthjellët dhe dielli rrezatonte fuqishëm. Ishin të rralla ditët kur ai shkëlqente në atë mënyrë në dhjetor, por kur dilte shihje njerëz tek zhvisheshin nga zymtësia që i kishte kapluar, e tek-tuk ndonjë lehtësonte veshjen.

Por ajo ishte një ditë jave dhe ndodhitë që përmenda më sipër ndodhnin zakonisht nëpër fundjava. Sepse, nëse shihje me vëmendje, dukej sikur njerëzit jetonin vetëm fundjavave. Sikur e gjithë java ishte një tregues i qëndrueshmërisë së tyre ndaj fatit që u kishte vendosur jeta dhe fundjava ishte shpërblimi i tyre. Të kalosh pesë ditë në pritje të dy ditëve? Ishte diçka që nuk mund t'ia toleroja vetes. Nuk mund t'ia toleroja as babait, i cili, nëse do ta merrte vesh që pak nga pak po tërhiqesha nga studimet, do të bënte namin e pastaj sigurisht do të fillonte me ndonjë nga ato historitë e tij të zakonshme të luftës, se si kishte luftuar për familjen, se si unë isha në borxh me të, se si jeta nuk ishte një fushë me lule etj. etj. Fjalimet e zakonshme të prindërve, më kuptoni besoj.

Dhe ja tek ishte, manifestimi i plotë i kryeneçësisë, i ulur në një kafene priste t'i ulej

në karrigen përballë përgjigja e pyetjes që ende nuk e dinte. Por kjo ndodhte vetëm nëpër filma, sepse në jetën reale në karrigen kundruall meje u ul banakieri i kafenesë.

- Pushim sot, ë? - m'u drejtua ai me një shikim tinëzar.

- Pushim, - ia ktheva unë duke mos i kushtuar shumë vëmendje.

Baroni ishte rreth të dyzetave. Të linte përshtypjen e mashkullit që edhe tetëdhjetë vjeç nuk do të reshte kurrë pa ua hedhur sytë dhe pa i lakmuar femrat më të reja se ai. Ishte qeros, por kishte sharmë dhe durim të atillë, që asnjë femër, pavarësisht moshës, nuk mund ta shmangte.

- E ke parë atë zoçkën atje? - tha ai duke bërë me kokë nga mbrapa.

- Jo, - i përgjigjem unë duke ngritur sytë.

Hodha një shikim të shpejtë dhe ajo që pashë më bëri ta ngrija kokën përsëri. Gjysma e fytyrës së saj ishte e humbur pas një libri, por munda t'ia shoh sytë. Ngjyra e tyre ishte diçka e papërcaktueshme nga ajo distancë dhe më jepte një ndjesi kurioziteti që duhej ta shuaja se s'bën, ose diçka brenda meje do të vdiste. Flokët i kishte

të kuq dhe nën rrezet e diellit koka dukej sikur i kishte marrë flakë.

Për një moment sytë e saj u ndeshën me të mitë dhe unë, si hajduti kur zihet në flagrancë, tërhoqa shikimin zvarrë drejt fytyrës së Baronit.

- Të dogji, ë? - ia bëri ai.

- Ku dreqin e gjen dhe ti një humor të tillë që në pikë të mëngjesit?

- Ç'pikë e mëngjesit ore! - ma ktheu ai i habitur.
- Është të paktën dymbëdhjetë.

Hodha shikimin drejt orës, më shumë nga instinkti sesa nga mosbesimi, dhe pashë akrepat që godisnin orën dymbëdhjetë e dy minuta.

Ta hajë dreqi, shava me vete.

Në këtë orë zakonisht ndodhesha në bibliotekë. Shpresoj të mos jeni keqkuptuar kur fola në atë mënyrë për institucionet edukative. Kritika ime është ndaj pjesës së parë të emrit, jo të dytës. E thënë shkurt, më pëlqen të mësoj, jo të studioj.

Me t'u kujtuar, pagova kafënë, u përshëndeta me Baronin dhe u takova në hyrje me ajrin e freskët të asaj dite dhjetori.

Biblioteka ishte në një godinë të fshehur nga pamja e rrugës. Nuk ishte e madhe, por nuk ishte dhe

aq e vogël sa të mos pranonte brenda dhjetëra raftë mbushur me inteligjencën e mijëra njerëzve gjatë mijëra viteve e që prisnin të paktën një shfletim nga dora e të gjallëve. Është interesante kjo puna e librave. Një njeri mund ta kalojë tërë jetën e tij në përpjekje për të përkthyer mendimet dhe emocionet në letër dhe në një moment tjetër, në një kohë tjetër, një tjetër njeri mund ta lexojë atë përpjekje brenda disa orëve. Nëse magjia ekziston, kjo është njëra prej tyre.

Interesi im anohej më shumë drejt librave filozofikë dhe atyre që përmbanin histori dystopike. Jam i bindur se njerëzit mund të mësojnë nga gabimet e tyre vetëm kur shohin pasoja mbi kurrizin e një qenieje tjetër, ose mbi veten, por në një periudhë tjetër kohore dhe me një përçudnim të realitetit në atë mënyrë, sa të mos këtë fare ngjashmëri me atë në të cilin ata jetojnë. Njeriu seç ka tabu gabimet që përsëriten mbi kurrizin e vet dhe liri mbi kritikën që krijohen mbi kurrizin e të tjerëve.

Para disa muajve isha përpjekur të krijoja një histori të shkurtër mbi efektet që injoranca shkencore ka mbi të ardhmen e jetës moderne siç ne e njohim. Ideja ishte të sillja apokalipsin e meteorit që kishte shfarosur dinozaurët në epokën kur njerëzit jetonin,

por me një kleçkë. Në atë rrëfim njerëzit kishin kohë që ishin shfarosur dhe ishin dinozaurët ata që kishin krijuar teknologji të avancuar. Tregimin e mbyll me një shfarosje të dinozaurëve si pasojë e dështimit për t'i bindur qeveritë t'u jepnin fondet e mjaftueshme për të krijuar një pajisje për devijimin e trajektores së meteorit.

Sidoqoftë, ky ishte një rrëfim që kishte kohë i lënë mënjanë, duke e menduar thjesht si një tekë të momentit për të shprehur një ide, dhe nuk më kishte shkuar ndër mend ta zgjeroja më tej.

Zakonisht, në atë orë, biblioteka ishte e boshatisur. Ja përse nuk mund ta devijojë vesin tim drejt një orari tjetër. Më pëlqente të lexoja në qetësi. Sigurisht që bibliotekat janë të heshtura edhe kur ka njerëz në to, por ajo për të cilën e kam fjalën është një heshtje ndryshe, vakum nga të gjithë trupat njerëzorë përveç trupit tim.

Kjo siç duket ishte dëshirë që atë ditë nuk do mund të përmbushej, sepse nga larg dëgjova kërcitjen e përhershme të derës së ndryshkur të hyrjes. Kaluan mjaft minuta dhe shpresova që dikush të ishte larguar. Por shpresa u venit kur papritur u shfaq hija e një njeriu që po kërkonte

një libër në raftin përballë meje. Mes nesh qëndronte sektori i filozofisë.

Teksa po bëhesha gati t'i thosha të bënte më shumë kujdes me ndotjen akustike (them kujdes, jo si pasojë e një stereotipi, por si eksperiencia e qindra ditëve mungesë fryme mashkullore në bibliotekë), hija u shndërrua në formë mishi me flokë të kuqërremtë.

- Më falni! - m'u drejtua ajo, e tëra e skuqur. - Shpresoj të mos jua kem trazuar leximin.

- Jo, jo, nuk më bezdisët aspak.

Nuk mund të mos e gënjeja. Vështrimi i saj, që në kafene ishte shfaqur si një ngjyrë e papërcaktueshme, tani manifestohej me kthjelltësinë e mijëra qiejve. Nëse sytë janë me të vërtetë porta e shpirtit (apo çfarëdo gjëje tjetër), dera e shpirtit të saj u shfaq përpara meje krejtësisht e hapur.

Ajo u përkul të merrte librin që i kishte rënë në tokë dhe e mbështolli me dy duart e kryqëzuara mbi gjoks.

- Vjen shpesh? - më pyeti. - Nuk të kam parë këtu më parë.

- E çuditshme, - ia ktheva unë. - Vij pothuajse çdo ditë dhe është hera e parë që të shoh këtu.

- Ndoshta kemi orare të ndryshme.
- Ose thjesht fshihemi pas rafteve të ndryshme,
- i them, duke treguar me gisht nga libri që kisha vendosur mbi tavolinë. - Tek shoh titullin e librit që ke në dorë, duket që raftet tona janë larg.
- Ah po, shkenca është mjaft larg raftit të filozofisë.
- Edhe pse e para ka lindur nga e dyta, - vazhdova unë dhe një buzëqeshje e lehtë i përshkoi sytë.
- Unë jam Baiba, - tha ajo dhe zgjati dorën drejt meje. U ngrita në këmbë dhe bëra të njëjtën gjë.
- Jung.
- Jung?!
- E pritshme. Nuk ka ndodhur ndonjëherë të prezantohem dhe të mos shpjegoj domethënien e emrit tim.
- Është emër i rëndë, duhet ta pranosh.
- Ndoshta prandaj nuk ndihem asnjëherë i lehtësuar pasi mbaroj së shpjeguar se përse im atë vendosi të më quante si psikanalisti zviceran.
- Vallë përse do ta bënte diçka të tillë babai yt?
- Kriza e moshës së mesme?!
- S'besoj së është gjë për t'u tallur. Me siguri e ka një arsye të fortë.

- Nëse një iluzion është një arsye e fortë, atëherë i tillë është.

Ia tregova origjinën ashtu siç ua tregova edhe juve dhe në fund gjithë ç'mora ishte një tundje e lehtë e kokës, që tregonte se sa interesant ishte ai shpjegim.

Është vetëm një dreq emri, mendova me vete. Nuk supozohet të karakterizojë më shumë sesa identifikimin nga të tjerët.

Tavolina ku qëndroja ishte e ngjeshur pas murit, me nga një karrige në secilën anë. Baiba zuri karrigen përballë meje.

- E di se çfarë më mahnit më shumë nga shkenca? - pyeti ajo rrufeshëm, duke e paramenduar në njëfarë mënyre pyetjen që doja t'i bëja.

- Vërtetësia e saj?

- Pafundësia që ka zbuluar në natyrë! - vazhdoi, duke shmangur atë që thashë.

- Numrat. Yjet. Distanca mes tyre. Janë kaq të paperceptueshëm nga mendja jonë.

Është e imagjinueshme që ç'ke me të, mendova me vete. Eja njëherë te leksionet e profesor Shusmanit. Profesor Shusmani më jepte elektroteknikë. Elektriciteti më mahniste,

por krijimi i qarqeve më vdiste. Këto mendime i mbajta për vete, ndërsa asaj i thashë:

- E dije që distanca mes atomeve të trupave tanë është më e madhe se ajo mes galaksive?

- E pamundur! - kërceu ajo me një shprehje habie dhe kundërshtimi përnjëherësh.

- Një fjalë që nuk supozohet të përmendet dhe aq shpesh nga seksioni i shkencave, apo jo?

Fytyra e saj iu kthye buzëqeshjes dhe aprovoi me një lëvizje të lehtë të kokës.

- Po ti, çfarë je duke lexuar?

- Një tregim të shkurtër mbi një shoqëri që ka arritur ëndrrën e perfeksionit.

- Arrihet diçka e tillë?

- S'e besoj. Më duket më shumë si iluzion.

- Përse?

- Nuk e di. Kështu e ndiej. Ndoshta i njoh njerëzit më shumë se ç'duhet.

Ajo pohoi përsëri me kokë dhe të dy ramë në heshtje.

Më duhet ta pranoj që po filloja të ndihesha rehat në shoqërinë e saj. E kam fjalën për atë llojin e rehatisë ku ndihesh aq mirë, sa je gati për të thënë gjëra që ke frikë t'ia thuash edhe vetes. Dukej sikur

përreth saj sillej një aurë, e cila kur ndërthurej me timen, lirshmëria më kaplonte çdo ndjenjë e mendim dhe ndieja që në sytë e mi porta e shpirtit hapej, duke lejuar që ajo të shihte brenda meje. Ishte hera e dytë që ndieja diçka të tillë dhe ndoshta kjo ishte arsyeja se përse gjatë gjithë kohës ndihesha si në pezëm.

Nga buzëqeshja e shikimit të saj mund të thosha të njëjtën gjë dhe për të, por nuk mund të shpresoja për gjëra përtej aftësisë sime për t'i kuptuar. Shpresa është diçka tepër dredharake, që shpeshherë të krijon shenja që nuk janë aty dhe e prish punën pa filluar ende.

Biseduam për disa minuta të tjera dhe pas një momenti të gjatë heshtjeje dhe sikleti, sepse asnjëri nuk dinte ç'të thoshte më, u përshëndetëm dhe iu kthyem asaj që po bënim në fillim. Përpara se të ikte munda të lexoj në sytë e saj një dëshirë për më shumë, për t'u takuar përsëri, ose ndoshta ai shikim mund të ketë qenë thjesht reflektimi i dëshirës sime, por diçka brenda meje më ndaloi ta bëja atë hap. E dija mjaft mirë burimin e asaj ndjesie e përsëri s'mund ta identifikoja të plotë. Ishte një mjegull nga e shkuara, që me tentakulat e saj të pangopura kërkonte të zotëronte edhe të ardhmen time.

KREU 2

Mora rrugën drejt apartamentit, por një mendim i ardhur nga asgjëja më bindi se kisha nevojë për shoqërinë e një fytyre të njohur.

Baroni më përshëndeti nga banaku me buzëqeshjen e tij të zakonshme. Nuk e kuptoja asnjëherë atë njeri. Dukej kaq enigmatik, por kur ulej dhe fillonte të fliste, çdo lloj ideje mbi misterin që mund ta rrethonte zhdukej sa hap e mbyll sytë. Disa mistere ekzistojnë vetëm sepse nuk kërkojmë mjaftueshëm. Dhe në rastin e Baronit kuptova se nuk kisha kërkuar mjaftueshëm.

U ula përballë tij dhe kurioziteti që i dergjej në sy e detyroi të më pyeste ende pa e përshëndetur.

- Si e le të ikte atë kokëkuqen, ë? Nuk të ndien gjë palca ty?

Tipike, mendova me vete.

- Në fakt, qëparë isha me të. E takova rastësisht në bibliotekë dhe biseduam një copë herë.

Fytyra e tij mori hijen e tinëzarit dhe filloi të lëvizte gishtin tregues lart e poshtë.

- E unë që mendoja se ishe qullac. - Dhe ia plasit të qeshurit.

- Pamja, Baron. Të gënjen.

- Njeriu gënjen, djalosh. Njeriu. Ajo që ai vendos t'i tregojë botës.

- Dhe sipas teje unë i treguakam botës paaftësi për të folur me një femër të bukur?!

- E ftove të takoheshit përsëri?

- Jo, - i them unë i zënë në grackë.

- Ja përgjigja e pyetjes tënde. Ti je mjaft i aftë për të bërë për vete një femër, këtë as që e vë në dyshim, por kur them qullac, dua të them që nuk je ende i zoti për t'i treguar vetes se e ke harruar të kaluarën.

- Aha, kjo qenka arsyeja, atëherë përse më shfaqesh përherë si pervers seksual, - ia ktheva unë i prekur në sedër.

Për çudinë time ai pohoi atë që thashë.

- Ndoshta. Ose ndoshta kjo është ajo që lejoj të shfaqet më shumë nga unë.

Fytyra e tij mori pamje serioze.

- Disa gjëra, edhe pse duken të paqëllimshme, vijnë si pasojë e një lufte të gjatë me demonët tanë, Jung. Duhet ta kesh kuptuar këtë gjë tashmë. Ti

më shumë se askush. E di se nga e ka prejardhjen fjala “person”?

- Jo.

- Fjala *person* do të thotë *maskë*. *Persona* quhet maska e vënë nga aktorët e dramës greko-romake dhe ka gojë me tipare megafoni që shpërndan zërin me më fuqi. “*Per*” - do të thotë “*përmes*”, ndërsa “*sona*” do të thotë “*ajo përmes së cilës kalon tingulli*”. Me kohën ky term është bërë njësh me figurën që ai përshkruan. Pra, fjala që dikur përdorej për një rol, për një aktrim, sot përdoret për të përcaktuar atë që ti je në të vërtetë. Ajo që ti u tregon njerëzve është maska jote publike. Ja përse ndoshta kjo figurë na shfaqet nëpër ëndrra si një dordolec. Por, sidoqoftë, kaq është e gjithë filozofia. Prandaj, ki kujdes se çfarë i tregon botës! Mund të harrosh se kush je në të vërtetë.

Me të thënë ato fjalë, ai u ngrit dhe iu rikthye artit të të bërit kafe për klientin që sapo kishte hyrë brenda. Ishte një grua në të tridhjetat e saj. Baroni, duke hedhur nga unë shikimin e tij tipik prej tinëzari, më shkeli syrin dhe u fut në një bisedë të thellë joshjeje me “viktimën” e radhës.

Në sfond filloi të luhej muzikë italiane. Në ajër sillej një zagushi ëndërrandjellës, që i jepte asaj melodie një shije gjarpëruese, e cila përdridhej në gjuhën tënde kur mundoheshe ta këndoje, duke lënë mbrapa pështymen e ëmbël dhe të athët të ndjenjave. Kishte qenë pikërisht ajo muzikë që më kishte prezantuar me diçka më tepër sesa përditshmërinë e ndjenjave kalimtare. Kishte qenë një sekondë në përfundim të notës së lartë, kur trupi i këngëtarit kishte pësuar një lëkundje të lehtë dhe shkëlqimi në sytë e tij ishte dridhur në sinkronizim me të vërtetën e tij dhe unë, ashtu me sytë e zgurdulluar, kisha kuptuar që e doja diçka të tillë. Që aty kishte filluar “lufta” ime kundër institucioneve që më diktonin kufij. Që aty kishte filluar rrugëtimi drejt të vërtetës sime, e me pakëz fat dhe harresa e asaj të vjetrës.

Kjo e fundit ishte finalizuar vetëm me një letër. Asgjë tjetër. Vetëm disa simbole mbi një fushë të bardhë. Dy vite kanë kaluar që atëherë dhe përsëri imazhi i asaj letre të sajuar në anën e saj të krevatit shfaqet krejtësisht i gjallë përpara meje.

'I dashur,

E mban mend kur thoshim se këngëtarët janë të vetmit që e përjetojnë lavdinë e tyre sapo këndojnë notën e parë? Që ata kanë në dorë mundësinë të shpërthejnë, të nxjerrin çdo emocion me anë të zërit dhe ta transmetojnë te çdokush që i dëgjon ato momente? Sa shumë që e donim atë ndjesi. Sa shumë e doja.

Është e papërcaktueshme kënaqësia që ato sekonda të japin. Të dy e dimë që gjithçka kemi është vetëm e tanishmja. Tani marrim frymë dhe ndërkohe që jemi duke bërë këtë gjë, ëndërrojmë për momentet që na e rrëmbejnë. Dhe të tilla janë momentet që i kërkoj. Fjalët që shkruaj janë një monument i ndjesive të së shkuarës dhe ndoshta, nganjëherë, ato mund të jenë udhërrëfyeset e të ardhmes.

Por diçka mungon. Dhe të dy e dimë se çfarë. Të dy jemi ende në kërkim të saj, të së panjohurës që shpalos sekretet e saj më të thella, më të errëta, që na përqafton duke na marrë frymën. Vetëm këtë gjë dua. Të më merret fryma duke mos menduar që mund të vdes. Të humbas në emocionin e triumfeve. Të shpërthej si një poete që shfaqet për herë të parë përballë një salle të mbushur me njerëz e që pendohet në sekondën e fundit për poezinë që ka zgjedhur. Poemën më të errët të frikës së saj. Fjalën e parë që i është dashur një muaj ta gjejë. Fjalinë e fundit që duhet

të përmbysë çdo gjë. Historinë e jetës së saj në vetëm tri minuta. Vuajtjet, thyerjet e zemrës, talljet e shoqërisë ndaj pasioneve.

E kupton? Asnjëherë nuk e kam ditur si dreqin mundet një jetë të shpaloset në triumfin e një sekonde dhe përsëri, mes çdo kurioziteti dhe injorance, kjo është e vetmja gjë që dua të bëj.

Ti më kupton, apo jo? Kjo është arsyeja përse jemi bashkë. Të kuptojmë njëri-tjetrin. Harroje dashurinë. Të kuptobemi. Këtë kemi dashur gjithmonë. Dashuria është e pashmangshme kur dy vetë kuptohen.

Shpeshherë, kur dashuria më lodh dhe gjërat që ajo ofron ma frikësojnë shpirtin, arratisja ime nuk është humbja në turmën e njerëzve, me shpresën që dikush do të flasë dhe mendimet e mia negative do të zhduken pa lënë gjurmë. Mendimet nuk zhduken dhe të dy e dimë këtë gjë.

Ja përse dua ta gjej atë triumf. Të bëhem këngëtarja që rrëmben lauditë që pluskojnë në ajër. Të jem fryma që merret, poetja që përballlet me publikun që do ta ndjekë tërë jetën, pasi fjalët janë burgosja e saj e vetofruar. Dua të jem revolucioni i të rinjve të një shoqërie që ka filluar të shembet, zanafilla e mendimit humanist që ndodhet brenda të gjithëve. Por që të mund të gjendem, në fillim më duhet të largohem.

Qoftë kjo një lamtumirë e shkurtër!

E jotja “Teori e Platonit””

E dëgjova këngën deri në fund, pastaj nxora nga çanta bllokun tim të shënimeve. Nuk isha tip që mbaja ditar, por qëkur kisha filluar të praktikojta ëndrrat lucide, një i tillë ishte i domosdoshëm.

Ëndrrat lucide janë një dimension hibrid i trurit, ku subjekti i ëndrrës është i vetëdijshëm për gjendjen e tij, pra që është duke ëndërruar, dhe si rrjedhojë mund të sillet njëlloj si në jetën reale. Kjo praktikë ka tridhjetë vjet që është provuar shkencërisht, por të paktën një mijë vjet që praktikohet nga tradita budiste. Duke qenë një praktikë e mësueshme, ekzistojnë me qindra teknika për ta perfeksionuar, por të gjitha leksionet kanë të paktën disa baza të përbashkëta dhe njëra prej tyre është mbajtja e një ditari, shënimet e të cilit janë çdo ëndërr që ke përjetuar, në versionin më të freskët dhe të gjallë të kujtesës tënde.

Arsyeja përse po shfletoja ndër faqe ishte diçka që përmendi Baroni. E gjeta shënimin dhe duke lexuar u kujtova menjëherë për ëndrrën. Kishte qenë një ndër të parat. Kisha ëndërruar veten në

një stacion të braktisur treni, ku përballë meje qëndronte një dordolec me kokën e mbështetur mbi gjunjë dhe duart e shtrira në drejtimin tim. Më ofronte një cigare të ndezur. Isha përpjekur të afrohesha, por një ndjesi më kishte kapluar çdo gjymtyrë; sikur në fakt po largohesha më shumë sesa po afrohesha; sikur ai përballë meje isha unë dhe thjesht duke u përpjekur për t'u afruar me të, po afrohesha drejt vetes. Sidoqoftë, kundër çdo force, isha gjendur pranë këmbëve të tij, e kur ai kishte ngritur kokën e shikimet tona ishin takuar, një piskamë kishte shpuar ajrin ndërkohë që unë isha zgjuar duke kulluar qull në djersë.

Dola nga kafeneja dhe u takova përsëri me ajrin e ftohtë të dhjetorit. Nuk kisha ndonjë qëllim të caktuar në mendje, kështu që i lejova këmbët të më udhëhiqnin nga të donin. Si përherë, rruga që ato morën ishte ajo drejt liqenit. Ndoshta për shkak të diçkaje që kisha lexuar diku se, nëse do të shihje me vëmendje për një kohë të gjatë lëvizjen e ujit, kuptimi i jetës do të shfaqej përpara teje me madhështi ose modesti.

Çdo pemë që shikoja, çdo gjethë që tashmë ishte tharë, më rikthente në kujtesë ëndrrat dhe

vërtetësinë me të cilën ato shfaqeshin. Ishin kaq të vërteta, sikur e gjitha ishte thjesht një portë tjetër e jetës tënde, edhe pse gjatë ëndërrimit ti e dije se ishe në ëndërr, përsëri, mes gjithë atij ngazëllimi dhe frike, ti nuk mund të mos e mendoje si manifestim të një pjesë të vërtetë të trurit tënd.

Me aq pak herë sa e kisha praktikuar ëndërrën lucide, vërtetësia e saj ishte diçka që nganjëherë më krijonte probleme kur zgjohesha. Më duhej të ndiqja disa hapa që ta kuptoja se nuk isha më në atë gjendje kllapie, në atë botë tjetër të nënvetëdijes sime. Për shembull, dilja para pasqyrës sapo zgjohesha dhe shikoja nëse reflektimi im kishte ndonjë ndryshim prej të përhershmit, nëse afrimi i duarve apo largimi i tyre bëhej në madhësinë e zakonshme. Pastaj kërceja dhe e masja me mend se sa gjatë kisha qëndruar në ajër. Ose siç kisha mësuar kohët e fundit, mundesha thjesht të bëja një shenjë në dorë, t'ia hidhja sytë disa herë gjatë ditës dhe kur të isha në ëndërr, nëse shenja do të mungonte, atëherë do të shndërroheshin në lucid.

Nganjëherë trupi e di më mirë sesa mendja se për çfarë kemi nevojë më shumë dhe, në këtë rast,

këmbët e dinin mjaft mirë nevojën e përhershme të inkubacionit të ëndrrës. “Inkubacioni i ëndrrës”, siç quhet në termin zyrtar, ose thjesht “manifestimi i ëndrrës”, është një lloj terapie që të ndihmon të “përgatisësh ëndrrën”. Një e ecur e gjatë, pak minuta meditim në një vend të qetë, ku ti mund të vizualizosh atë që dëshiron të përjetosh.

Zakonisht nuk e bëja një gjë të tillë. Më pëlqente më shumë që ëndrra të më shfaqej pa ndonjë ndryshim nga ana ime. Nuk e di përse e kërkoja diçka të tillë, ndoshta sepse i kam me të vërtetë zët kufijtë që supozohet t’i vendosim vetes.

Liqeni ishte i pozicionuar në periferi të qytetit dhe ngaqë ishte ditë pune, të pakët ishin ata që uleshin për të qëndruar më shumë se pesë minuta. Pemët përreth ishin zhveshur të tëra dhe kjo bëri që një e dridhur të më përshkonte trupin, si të isha unë pema që ndiente të ftohtin. Është e çuditshme kjo ideja e të qenit një me gjithçka. Mëndjehapëse dhe e çuditshme.

U ula në stolin më të afërt. Anijet dhe skafet ishin të gjitha të ankoruara dhe ma bezdisnin keqazi pamjen kur era i lëkundte. Edhe pse, në fakt, kur përqendroja shikimin diku dhe humbisja

në atë që isha duke menduar, pamja që kisha përpara nuk kishte dhe aq rëndësi. Ishte thjesht zhurmë në fushën e vetëdijes sime, një plan i dytë që nuk kishte rëndësi tjetër përveç të treguarit se realiteti nuk është ai që tregohet, por mënyra se si perceptohet.

M'u kujtua përsëri ideja e të vëzhguarit drejt, në lëvizjet e ujit. Kisha dështuar të gjitha herët; ndonjëherë gati për t'u hedhur në ujë si pasojë e hipnotizimit, por të kuptoja diçka ndryshe prej asaj që mendoja? Akoma jo.

Kështu, duke mos dashur të ndikoja ëndrrat e mia lucide, duke mos kërkuar me ngulm një ëndërr të caktuar ku unë të takohesha me demonët e mi, i përdora ato minuta për të reflektuar mbi të kaluarën dhe ashtu i humbur në fëmijërinë dhe adoleshencën e kaluar mijëra kilometra larg atij vendi, rrëshqita në mënyrë të pavetëdijshme në gjumë dhe nga gjumi në ëndërr.